

РЕШЕНИЕ

№ 2960

гр. София, 07.05.2021 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 06.04.2021 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **10940** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 186, ал. 4 от Закона за данъка върху добавената стойност /ЗДДС/ във вр. с чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Образувано е по жалба с вх. № 1354-584/04.11.2020 г., подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1000,[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя И. А. Р. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗНПАМ/ № ФК-С736-9460910/26.10.2020 г., издадена от Л. П. Х. – началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, с която на жалбоподателя е наложена принудителна административна мярка /ПАМ/ – запечатване на търговски обект и забрана за достъп до него за срок от 14 /четиринадесет/ дни.

Според жалбоподателя оспорената заповед е незаконосъобразна поради допуснати съществени процесуални нарушения и неправилно приложение на процесуалния закон, необоснованост, нарушение на основни принципи на административния процес и на преследваните от закона цели. Твърди се, че към момента на извършване на нарушението барманът в обекта е имал спешен телефонен разговор и едновременно с това е обслужвал и проверяващите, което не дава основание да се счита, че такъв е установеният модел на работа в търговския обект; заповедта не съдържа мотиви за необходимостта от налагането на мярката, както и за

продължителността на срока не действието ѝ; мярката е обоснована с цитиране на основни общи принципи, без посочване на конкретни факти и обстоятелства, свързани с конкретно поведение и отношение към фиска или предхождащи простъпки на дружеството; неотчитането на приход в размер на 1.70 лева е несъпоставимо с определения срок на запечатване и е нарушен принципа на съразмерност по чл. 6 АПК; в заповедта липсват изложени фактически констатации за други нарушения на данъчното законодателство и системност на неизпълнение на задължението за регистриране и отчитане на продажбите в търговския обект. Посочва се, че проверката на обекта е извършена на 16.10.2020 г., а процесната ЗНПАМ е издадена на 26.10.2020 г., т.е. десет дни след това, което според жалбоподателя сочи, че за липса на значим държавен интерес, който следва да бъде защитен, посредством налагането на административна принуда.

В съдебно заседание жалбоподателят [фирма], редовно призован, се представлява от адв. А. с пълномощно по делото. Моли да уважаване на подадената жалба и отмяна на процесната заповед. Претендира сторените по делото разноски съгласно представен списък.

Ответникът по оспорване – Началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, редовно призован, се представлява от юрк. Н. с пълномощно по делото. Моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна и недоказана и за потвърждаване на издадения акт като правилен и законосъобразен. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

СГП, редовно призована, не изпраща представител и не заявява становище по жалбата.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

На 16.10.2020 г. в 17:20 ч. е била извършена проверка на търговски обект по смисъла на §1, т. 41 от ДР на ЗДДС – кафе-аператив, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] стопанисван от [фирма], ЕИК:[ЕИК].

При проверката е констатирано, че търговецът [фирма], ЕИК:[ЕИК] в качеството си на задължено лице по чл. 3 от Наредба № Н-18/13.12.2006 г. на МФ за регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин, не регистрира и не отчита всяка извършена продажба на стоки и услуги от търговския обект, чрез издаване на фискални касови бележки от въведеното в експлоатация за обекта фискално устройство /ФУ/, с което е допуснато нарушение на разпоредбите на посочената наредба и чл. 118, ал. 1 от ЗДДС.

Извършена е контролна покупка на 1 брой минерална вода и 1 брой кафе на обща стойност 1,70 лв. /един лев и седемдесет стотинки/, за която покупка не е издаден фискален бон от фискалното устройство в обекта модел „D.” с ИН на ФУ DY51094 и ФП № 36669167 или друг документ, отговарящ на изискванията на Наредба № Н-18/13.12.2006 г. Покупката е извършена преди легитимацията на проверяващите. Сумата е заплатена в брой от И. Б. Д. – старши инспектор по приходите в главна дирекция „Фискален контрол при ЦУ на НАП“. Плащането е прието от В. М. Б. на длъжност барман в обекта.

След легитимация на контролните органи са предприети процесуалните

действия за нуждите на проверката – преброяване на правите в касата, изготвяне на опис, снемане на отчет от ФУ, попълване на декларации, преглед на документи и др. От наличното в обекта ФУ са отпечатани междинен X отчет № 010822/16.10.2020 г. с общо налични 63,70 лв. и КЛЕН, от които е видно, че сумата от 1,70 лв. (един лев и седемдесет стотинки) не е отразена като регистрирана чрез издаване на фискална касова бележка.

За резултатите от проверката е съставен Протокол за извършена проверка сер. АА № 0460910/16.10.2020 г.

Въз основа на установените факти и обстоятелства, на основание чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ от ЗДДС, Началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП е издал процесната ЗНПАМ № ФК – С 736 – 0460910 от 26.10.2020 г. и наложил на жалбоподателя принудителна административна мярка /ПАМ/ – запечатване на търговски обект – кафе-аперитив, находящ се в [населено място],[жк], [жилищен адрес] и стопанисван от жалбоподателя и забрана за достъп до него за срок от 14 дни.

При така установената фактическа обстановка, съдът прави следните правни изводи: Жалбата е подадена в предвидения от закона срок, пред надлежен съд и от надлежна страна, за която е налице правен интерес от обжалване на процесната заповед, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съгласно чл. 168 ал. 1 от АПК съдът не се ограничава само с обсъждане на основанията, посочени от оспорващия, а е длъжен въз основа на представените от страните доказателства да провери законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК.

Оспорената заповед е издадена от материално компетентен орган, съгласно чл. 186, ал. 3 ЗДДС, в предвидената от закона писмена форма и съдържа всички установени от чл. 59, ал. 2 АПК реквизити, вкл. изрични фактически и правни основания за постановяването ѝ. Всички формални белези на едно властническо волеизявление са налице. В заповедта са изложени мотиви и са направени изводи, които според настоящия съдебен състав съответстват на събраните в хода на административното производство писмени доказателства.

По отношение съответствието за оспорения акт с материалния и процесуалния закон, съдът взе предвид следното:

Съгласно чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС на лице, което не спази реда или начина за издаване на съответен документ за продажба, издаден по установения ред за доставка/продажба, независимо от предвидените глоби или имуществени санкции, се налага принудителна административна мярка /ПАМ/ – запечатване на обект за срок до 30 дни. Разпоредбата обвързва императивно органите по приходите със задължение да прилагат ограничителната мярка във всеки случай на установено от тях нарушение на реда или начина на издаване на съответен документ за продажба.

Съгласно чл. 118, ал. 1 ЗДДС всяко регистрирано и нерегистрирано по този закон лице е длъжно да регистрира и отчита извършените от него доставки/продажби в търговски обект чрез издаване на фискална касова бележка от фискално устройство /фискален бон/ или чрез издаване на касова бележка от интегрирана автоматизирана система за управление на търговската дейност /системен бон/, независимо от това дали е поискан друг данъчен документ. Редът и начинът за издаване на фискална касова бележка /фискален бон/ е установен в Наредба № Н-18/2006 г. на МФ за

регистриране и отчитане чрез фискални устройства на продажбите в търговските обекти, изискванията към софтуерите за управлението им и изискванията към лицата, които извършват продажби чрез електронен магазин /Наредба № Н-18/.

Жалбоподателят не оспорва, че за извършената покупка на 1 брой минерална вода и 1 брой кафе на обща стойност 1,70 лева в стопанисвания от дружеството търговски обект не е издадена фискална касова бележка. В магазина е инсталирано регистрирано фискално устройство модел „D.” с ИН на ФУ DY51094 и ФП № 36669167, чийто дневен отчет от 16.10.2020 г. е в размер на 63,70 лв. при наличност в касата на сума в размер на 75,20 лв. /л. 18/. Налице е положителна разлика в касовата наличност в размер на 11.50 лева в повече. От фискалното устройство е изведен КЛЕН за дата 16.10.2020 г., от който е видно, че горепосочената продажба на стойност 1,70 лв. не е регистрираната чрез издаване на фискален бон от монтираното в обекта фискално устройство /л. 23 – 26/.

Издаването на фискална касова бележка за извършената покупка е било дължимо според закона, но не е извършено. Следователно е налице неизпълнение на задължението по чл. 118, ал. 1 ЗДДС за регистриране и отчитане на извършена в стопанисвания от дружеството – жалбоподател обект продажба чрез издаване на фискална касова бележка, което обуславя съществуване на материалните предпоставки за прилагане на ПАМ – запечатване на обекта по чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС. Ирелевантен се явява доводът на жалбоподателя в тази връзка, че към момента на установяване на нарушението, барманът в обекта е провеждал спешен телефонен разговор и едновременно с това е обслужвал проверяващите и тази фактическа обстановка не дава основание да се счита, че такъв е установеният модел на работа в търговския обект. Органът по приходите действа в условията на обвързана компетентност и при наличие на предпоставките по чл. 186, ал. 1 ЗДДС е длъжен да издадена заповед за налагане на принудителна административна мярка, независимо от предвидените глоба или имуществена санкция. На административния орган не е предоставена възможността да преценява дали да наложи мярката или да не я наложи. Единствената преценка, която административният орган е оправомощен да извърши, е по отношение срока на запечатването и забраната за достъп до обекта.

Административният орган съобразява продължителността на срока на мярката с оглед всички факти и обстоятелства в конкретния случай, т.е. при определяне продължителността на срока органът действа при условията на оперативна самостоятелност, което се извежда от използвания в чл. 186, ал. 1 ЗДДС израз „до 30 дни“.

В случая, от данните по делото безспорно е установено, че на 16.10.2020 г. в стопанисвания от жалбоподателя търговски обект – кафе-аператив, е извършена продажба, която е заплатена в брой и за която не е издаден фискален бон от фискалното устройство, работещо в обекта, както и че е констатирана положителна разлика в касовата наличност в размер на 11.50 лева в повече. В процесната заповед административният орган е изложил подробно своите мотиви да наложи ПАМ именно за срок от 14 дни. Срокът на запечатването е съизмерен с тежестта на извършеното деяние, както и с целената от законодателя специална превенция, а именно – преустановяване на лошата практика в стопанисвания търговски обект от страна на лицето – нарушител, конкретния вид упражнявана търговска дейност, както и с необходимото време за създаване на нормална организация на работата за отчитане на търговския оборот от дейността, като е по-кратък от максималния предвиден в закона

срок от 30 /тридесет/ дни.

С оглед факта, че при налагане на ПАМ при наличие на предпоставките по чл. 186, ал. 1 ЗДДС органът по приходите действа в условията на обвързана компетентност, както и че срокът, за който е наложено запечатването и забраната за достъп до обекта е съобразен с конкретните обстоятелства в случая и е определен за по-кратък период от максимално предвидения в закона такъв от 30 дни, съдът счита, че издаденият административен акт не засяга правата и законните интереси на жалбоподателя в по-голяма степен от най-необходимото за целта, за която актът се издава.

По отношение съответствието на процесната заповед с целта на закона, съдът намира следното:

Целта на правната норма, предвиждаща налагане на процесната ПАМ, именно – чл. 186, ал. 1, т. 1, б. „а“ ЗДДС, е поведението на стопанските субекти да бъде съобразено със задълженията им да отчитат коректно приходите си от извършени продажби в брой. Тази цел се постига от една страна с преустановяването възможността на търговеца да продължи за определен срок търговската си дейност, във връзка с която не изпълнява въпросните задължения, а от друга – с превенцията както по отношение на него самия /специална превенция/, така и по отношение на останалите стопански субекти /генерална превенция/ за в бъдеще да не извършват нарушения на тези задължения.

Същата цел преследва и оспореният административен акт, в производството по издаването на който е установено, видно от констатираната в обекта касова разлика /л. 18/, че освен при контролната покупка търговецът и в други случаи не отчита извършените продажби с издаване на касов бон от регистрираното фискално устройство.

Въз основа на гореизложеното съдът приема, че по отношение на оспорената ЗНПАМ не са налице отменителни основания по смисъла на чл. 146 АПК, доколкото същата е издадена от компетентен орган, при спазване на изискванията за форма и съдържание, без да са налице съществени нарушения на съдопроизводствените правила и в съответствие с материалния закон и преследваната от закона цел.

От страна на процесуалния представител на ответника е направено искане за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, което, с оглед изхода на спора, се явява основателно и следва да бъде уважено. Жалбоподателят [фирма] следва да бъде осъден да заплати на ответника сума в размер на 100 лв., представляващи разности за юрисконсултско възнаграждение за настоящата съдебна инстанция, на основание чл. 143, ал. 3 АПК във вр. с чл. 78, ал. 8 ГПК във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ във връзка с чл. 24 от Наредбата за заплащането на правната помощ.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 1 и ал. 2, предл. последно АПК АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С.-ГРАД, III отделение, 46-ти състав

РЕШИ

ОТХВЪРЛЯ жалба, подадена от [фирма], ЕИК:[ЕИК] със седалище и адрес на управление: [населено място], п.к. 1000,[жк], [жилищен адрес] представлявано от управителя И. А. Р. срещу Заповед за налагане на принудителна административна мярка /ЗНПАМ/ № ФК-С736-9460910/26.10.2020 г., издадена от Л. П. Х. – началник отдел „Оперативни дейности“ – С. в ГД „Фискален контрол“ при ЦУ на НАП, като неоснователна.

ОСЪЖДА [фирма], ЕИК: 204343176, да заплати на Националната агенция за

приходите юрисконсултско възнаграждение в размер на 100 /сто/ лева за първоинстанционното съдебно производство.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба чрез АССГ пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: